

Zakroutila jsem hlavou: „Nečekám na vlnu, já tady jen tak sedím a koukám do vody a dívím se, jak jsou kapky z té trubky špinavé“.

Jen řeknu špinavé, Šmudlík se přes všechnu špínu co na sobě má, rozzáří. „To já rád, když jsem špinavý. Proto jsem také přijel do města. Lidé umí vodu tak krásně ušpinit, no to je prostě úžasné. U nás doma jsou všechny kapky čistouchké, ale tady je to nádhera. I když ze začátku to nebylo úplně ono, ale teď už jsem na to přišel, jak být krásně špinavý a trénovat tady na světový pohár a nebát se, že mě někdo vyčistí.“

Překvapeně koukám, protože jsem se ještě nikdy nesetkala s vodní kapkou, která by chtěla být špinavá. Všechny jsou čistotné a některé až úzkostlivě dbají, aby zářily jako ten nejkrásnější drahokam. Šmudlík, to ale bylo něco jiného. Za jedním uchem měl slupku od brambory, za druhým nedokouřenou cigaretu a na bříšku obrovský mastný flek, to jak si ráno plácnul chleba s máslem na košili. K tomu všemu měl ještě na hlavičce místo klobouku duhovou pěnu,

